

РЕШЕНИЕ

№ 6541

гр. София, 19.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 23.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ива Кечева

**ЧЛЕНОВЕ: Николай Ангелов
Силвия Житарска**

при участието на секретаря Ирена Йорданова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **7847** по описа за **2020** година докладвано от съдия Ива Кечева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], чрез адв. М. Д., срещу решение от 30.04.2020 г., постановено от Софийски районен съд, НО, 21 състав по нахд № 21103/2018 г.

С обжалваното решение е потвърдено наказателно постановление № 42-0001654 от 18.09.2017 г., издадено от главен инспектор при Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация” (ИА „АА”), с което на касатора е наложена имуществена санкция в размер на 3000 лв. за нарушение на чл. 7б, ал. 1, изр. 1 от Закона за автомобилните превози (ЗАвП).

В касационната жалба се изложени доводи за постановяване на обжалваното решение при допуснати нарушения на процесуалните правила и в противоречие с материалния закон. Твърди се, че решението е немотивирано, като районният съд не е обсъдил множеството възражения за допуснати съществени процесуални нарушения в хода на административнонаказателното производство. Сочи се, че разпоредбата на чл. 7б, ал. 1, изр. 1 от ЗАвП изисква водачите да притежават определена квалификация в случаите, когато се осъществява обществен превоз с превозно средство, за което се изисква СУМПС от определени категории и подкатегории. Твърди се, че в случая в

НП това обстоятелство не е отразено – не е посочено СУМПС от каква категория се е изисквало за управлението на процесното превозно средство, което пречатства установяването дали същият попада в приложното поле на чл. 7б от ЗАвП. Сочи се също, че във визирания в НП период на извършване на нарушението санкционната разпоредба на чл. 96г, ал. 1 от ЗАвП е имала различна редакция, но непосочването на конкретна дата на извършване на нарушението, както и другите посочени нарушения, ограничават правото на защита на касатора. Искане се от съда да отмени обжалваното решение, както и потвърденото с него НП и да присъди разноски в полза на касатора.

Ответната страна в касационното производство – Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация”, не изразява становище по касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал.1 АПК и от надлежна страна. Разгледана по същество е неоснователна.

Решението на районния съд е допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу наказателното постановление, не са изтекли сроковете по чл. 34 ЗАНН, не е изтекла абсолютна погасителна давност за административно-наказателно преследване.

След обсъждане на събраните доказателства СРС е възприел следната фактическа обстановка: [фирма] притежава лиценз за международен автомобилен превоз на товари за чужда сметка срещу възнаграждение. При извършена проверка в ОО “АА” на 10.08.2017 г. било констатирано, че водачът М. П. не притежава валидна карта за квалификация. Въпреки това, като водач на товарен автомобил И. МЛ 75 рег. [рег.номер на МПС] , на 25.05.2016 г. осъществил превоз, което било установено от тахографските листове.

Правилен е изводът на районния съд, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да обуславят отмяната на НП. Както в АУАН, така и в НП е налице конкретно и ясно описание на констатираното нарушение и относимите обстоятелства, при които е било извършено. Посочена е датата на извършване на нарушението – 25.05.2017 г., а мястото на осъществяването се извлича от съдържанието на НП – [населено място], адресът на управление на нарушителя, който е посочен в постановлението. Административнонаказващият орган е изложил мотиви за неприложимост на чл. 28 ЗАНН.

Съгласно чл. 7б, ал. 1 от ЗАвП лицензираните превозвачи и лицата, извършващи превози за собствена сметка, осъществяват превози на пътници и товари с превозни средства, за управлението

на които се изисква свидетелство за управление на моторно превозно средство от категории и подкатегории С1, С1+Е, С, С+Е, D1, D1+Е, D или D+Е, само с водачи, които отговарят на изискването за квалификация на водача. За съответствие с изискването за квалификация на водача министърът на транспорта, информационните технологии и съобщенията или упълномощени от него длъжностни лица издават карта за квалификация на водача със срок на валидност 5 години. От приложените с административнонаказателната преписка доказателства се установява по несъмнен начин, че при извършен международен превоз на товари с товарен автомобил И. МЛ

75 рег. [рег.номер на МПС] , на 25.05.2016 г., водачът М. П. не е притежавал валидна карта за квалификация. Извършването на международен превоз на посочената в НП дата от П., по маршрут Е. – Р. (Е. – П.), се установява от приложените тахографски листове. В НП изрично е посочено, че водачът не е притежавал валидна карта за квалификация в периода от 04.12.2016 г. до 30.06.2017 г., а от съставения констативен протокол за извършената на 10.08.2017 г. проверка, се установява, че картата за квалификация на водача П. е с изтекъл срок на валидност на 03.12.2016 г. Неоснователно е възражението на касатора за непълно описание на обстоятелствата, при които е извършено нарушението, поради непосочване в НП на категорията на свидетелството изискуемо за управление на процесното превозно средство. Разпоредбата на чл. 7б, ал. 1 от ЗАВП предвижда две самостоятелни хипотези, като регламентира на първо място, че превоз на пътници и товари се осъществява с превозни средства, за управлението на които се изисква свидетелство за управление на моторно превозно средство от категории и подкатегории С1, С1+Е, С, С+Е, D1, D1+Е, D или D+Е. На второ място нормата въвежда изискване превозът да се осъществява с водачи, които отговарят на изискването за квалификация на водача, наличието на която се удостоверява с карта за квалификация със срок на валидност 5 години. Следователно категорията на свидетелството за управление на превозното средство не е елемент от фактическия състав на нарушението по втората хипотеза, още повече в случай като разглеждания, в който е установено по несъмнен начин, че водачът не е притежавал карта за квалификация. В тази връзка следва да се посочи, че задължението е регламентирано и с чл. 58, ал. 1, т. 4 от Наредба № 11/31.10.2002 г. за международен автомобилен превоз на пътници и товари, съгласно който водачът на превозно средство, извършващо международни превози на пътници и товари, трябва да притежава карта за квалификация на водача, издадена по реда на наредбата по [чл. 7б, ал. 5 от Закона за автомобилните превози](#). Както в нормата на чл. 7б, ал. 1 от ЗАВП, така и в с чл. 58, ал. 1, т. 4 от Наредба № 11/31.10.2002 г. липсва обвързване на изискването за притежание на карта за квалификация с категорията на управляваното превозно средство. Напротив, изискването касае всички водачи на превозно средство, извършващо международни превози на пътници и товари.

При постановяване на решението СРС не е допуснал нарушение на материалния закон и нарушения на процесуалните правила. Процесуалните права на страните не са били ограничени, решението е мотивирано и постановено от законен съдийски състав. Съдът е обосновал изводите си относно фактическата обстановка, като е обсъдил доказателствата и доводите на страните.

В рамките на наведените касационни основания и при извършената служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК съдът не констатира неправилност и незаконосъобразност на решението на СРС, което следва да бъде оставено в сила.

Воден от горното, Административен съд София- град, XVI-ти касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТЯВЯ В СИЛА решение от 30.04.2020 г., постановено от Софийски районен съд, НО, 21 състав по нахд № 21103/2018 г.

Решението окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.